

Казки про рослини

Як вільха коня купувала

Як вільха коня купувала

Жили собі чоловік та жінка, і були вони дуже бідні. Не було у їх ні хати, ні повітчини, нічого. От жінка все й гризе голову чоловікові, все й гризе:

— Давай-таки, чоловіче, хоч яку-небудь хату напнем. Сяк-так та й буде в нас своя хата.

Пішов чоловік на заробітки, приніс трохи грошей, почали вони строїти хату. Хоч воно й на хату не було похоже, а все ж таки в своїй жили.

Тепер жінка знову починає чоловікові голову гризти:

— Напни, чоловіче, хоч яку-небудь повітчину, щоб таки й ми були схожі на хазяїнів. Постав хоч сохи та напни верх, може, нам доля таки що-небудь пошле.

— Придумай ще що! — каже чоловік.

— Не одному-таки доля посилала! Ну, а може, нам і пошле,— каже жінка.

Сяк-так та й нап'яв чоловік повітчину. Покликав жінку та й каже:

— Ну що ж, повітка як повітка. Нехай тепер тобі доля посилає, що вона тобі пошле!

— Ну, та вже чи пошле, чи ні, а повітчина є,— каже жінка. Так вони побалакали та й пішли в хату вечерять. На другий день встала жінка раненько та й побігла в повітчину подивитися, чи нічого доля їм не послала. Туди,— аж там стоїть коняка.

— А що, не казала я тобі, що доля щось пошле нам?

— Балакай, дурна! Яка там доля?! Голодна чиясь коняка ходила та й зайшла в повітчину, думала, що жолоб там стоїть та поживиться чим.

— Ну, вже чия не є, а нам доля послала. Поведи її зараз у ярмарок.

Взяв чоловік ту коняку, взяв хліба собі в торбу та й повів її у ярмарок.

Іде та й іде, іде та й іде та й дійшов до лісу.

— Куди ж його тут, — каже. — Чи піти лісом, а чи другу дорогу пошукати? Е, що там не буде — піду лісом.

От іде він лісом. Слухає, аж вільха рипить. «А,— думає собі чоловік,— це вона коняку купить хоче». А вільха все.

— Ри-и-ип-рип! Ри-и-ип-рип!

— Купуєш?

— Ри-и-ип-рип!

— Двадцять п'ять?

— Ри-и-ип-рип!

— Подождать?

— Ри-и-ип-рип!

— До неділі? Ну, добре,— каже чоловік.— Тоді я її прив'яжу отут коло ясенка, а в неділю прийду за грішми.

Покинув він ту коняку в лісі, а сам приходиться додому і без коняки, і без грошей.

От жінка як побачила, що він іде сам:

— Бач, таки й послала нам доля! Продав коняку та й будуть гроші такі, як і в других людей. Ну що, продав?

— Продав.

— А ярмарок великий?

— Та я його і не бачив

— Оце гарно! А де ж ти коняку продавав? А за скільки?

— Та ну, от уже і напала! Продав я її в лісі на борг.

— Тьфу на тебе, дурний чоловіче! Да ж таки видано, щоб коняку на борг продавать?!

— У неділю піду за грішми.

— Ну кому ж ти хоч продав?

— Та я ж таки тобі кажу — в лісі. Іду ото я лісом, аж слухаю — вільха. «Ри-и-ип-рип!» — Пита мене, чи продаю. Ну, от я сторгувався та й продав її. Тільки вона попросила подождати до неділі. От діждали вони неділі. Устає чоловік рано та й іде до вільхи получати гроші. Прийшов, а вільха вп'ять:

— Ри-и-ип-рип!

— Що? Нема?

— Ри-и-ип-рип!

— Подождать?

— Рп-и-ип-рип!

— До неділі?

Пішов чоловік оп'ять ні з чим додому. Приходе додому, жінка його вп'ять напорола.

— Оце,— каже,— тільки ти мені в неділю не принесеш грошей, так я тобі й очі повидираю!

От діждав чоловік неділі та й пішов вп'ять до вільхи правити гроші. Приходить, а вільха тільки:

— Ри-и-ип-рип!

— Що? Нема?!

— Ри-и-ип-рип!

— Подождать?

— Ри-и-ип-рип!

— До неділі? Е, ні! — каже чоловік.— Я й так довго ждав. Та я з тебе й шкуру здеру, як ти грошей не віддаси зараз.

Вирівав кийок та й давай вільху лупити.

— А що, оддаси?! А що, оддаси?! Я й так довго ждав! Пооббивав уже всю кору внизу, а далі як лусне по верхку, а відтіть щось як гупне!

«Що за диво?» — дума чоловік. Оглянувся, коли бочонок лежить. Він туди, коли там повно червінців.

Взяв він той бочонок, приніс додому та й каже жінці:

— Оце й так! Оце й заплатила! Оце й послала тобі доля...